

Mødet den 24. August 1905.

Fraværende var: Johan Pedersen og Sabroe.

Til Efterretning forelæa følgende Sager:

1. (J. Nr. 203—1905). Skrivelse fra Chefen for den danske Øvelseseskadre saalydende:

I det Øjeblik, jeg med Eskadren forlader Aarhus, føler jeg Trang til paa Eskadrens Vegne at bringe Aarhus By min bedste Tak for den store Gæstfrihed og smukke Modtagelse, der fra alle Sider er vist Øvelseseskadren under dens Ophold her.

Valdemar,
Prinds af Danmark,
Eskadrechef.

H. Nyholm,

2. (J. Nr. 6³—1905). Indenrigsministeriets Samtykke til, at et Underofficerskvarter i Fodfolkskasernen maa benyttes som Kontorlokale for Forsøgshusholdningen.
3. (J. Nr. 3¹—1905). Meddelelse om, at Ministeriet for offentlige Arbejder har godkendt Overskridelserne i **Havens Regnskab** for 1904—05.
4. (J. Nr. 22⁴—1905) Meddelelse om Indenrigsministeriets Samtykke til Salg af et Areal af 5634 □ Alen til Kancelliraad Nielsen til Sammenlægning med den af ham tidligere købte **Parcel ved Villa-vejen**.

5. (J. Nr. 77—1905). Fundats for Enkefru Berings Legat.
6. (J. Nr. 15⁵—1905). Cirkulære fra Købstadforeningen vedrørende Andragendet til Regering og Rigsdag om **Købstædernes Repræsentation i Rigsdagen**, hvorefter 67 Købstæder har sluttet sig til den af Aarhus Byraad vedtagne Resolution, medens 2 — Kolding og Hillerød — ikke har ønsket, at der sker Henvendelse til Regering og Rigsdag i Overensstemmelse med den nævnte Resolution.
7. (J. Nr. 15⁴—1905). Fra Købstadforeningen var modtaget Cirkulære indeholdende følgende paa dens Repræsentantskabsmøde vedtagne Resolution:

»Repræsentantskabet retter Henvendelse til Byraadene om Bemyndigelse for Bestyrelsen til at indgaa med saalydende Andragende til Regering og Rigsdag:

Da det har vist sig, at en Del af de mindre Ejendomme, der ifølge de tidligere gældende Regler vare fritagne for Bygningsafgift, nu maa udrede Ejendomsskyld, anmoder den danske Købstadforening Regering og Rigsdag om, at de i § 7, 1. Stk, i Lov om Ejendomsskyld af 15. Maj 1903 fastsatte Beløb for Størrelsen af den Lejesum, der hjemler Fritagelse for at svare Ejendomsskyld, maa blive forhøjet med et passende Beløb, og at det derhos overlades Finansministeren indenfor den saaledes fastsatte Grænse at bestemme Lejebeløbets Størrelse for hver enkelt Kommune.

Mikael Johansen anbefalede at slutte sig til Købstadforeningens Henvendelse til Regering og Rigsdag. Det var en ret ubehagelig Byrde for mange mindre Grundejere nu at maatte betale Ejendomsskyld af deres Ejendomme, medens de tid-

ligere havde været fri for Bygningsafgift, i Stedet for hvilken førstnævnte Skat var traadt. Han troede, at det i den nævnte Lovbestemmelse omtalte Maximumsbeløb burde sættes op til ca. 200 Kr., for at Forholdene kunde blive efter som før Loven om Ejendomsskyld.

Det vedtoges at meddele Købstadforeningen den begærte Bemyndigelse.

8. (J. Nr. 15³—1905). Fra samme Forening forelaa Cirkulære indeholdende følgende paa dens Repræsentantskabsmøde vedtagne Resolution:

»Repræsentantskabet retter Henvendelse til Byraadene om, at Samme ville bemyndige Bestyrelsen til at indgive Andragende til Regering og Rigsdag om, at de i Lov af 11. Febr. 1863 ommeldte kommunale Skatter paa faste Ejendomme afløses af en Skat, baseret paa Ejendommenes virkelige Værdi, efter følgende Regler:

Hver enkelt Kommune fastsætter ved en af Indenrigsministeren stadfæstet Vedtægt for 10 Aar ad Gangen den for samtlige i Kommunen beliggende faste Ejendomme gældende Promille, som af hver enkelt Ejendoms Værdi af Ejendommen aarlig skal svares som Skat til Kommunekassen, dog at det samlede aarlige Skattebeløb, som de faste Ejendomme efter disse Regler skal udrede, ikke maa overstige $\frac{1}{4}$ og ikke være under $\frac{1}{10}$ af det i de 3 sidste Aar, som gaa forud for det Aar, i hvilket Vedtægten fastsættes, af fast Ejendom og Personer (derunder Aktieselskaber m. v.) gennemsnitlig udrede Skattebeløb. Ved Udfindelsen af den enkelte Ejendoms Værdi til enhver Tid benyttes Vurderingen til Ejendomsskyld uden Fradrag. Vedtægten revideres hvert 10de Aar, og da fastsættes den for de følgende 10 Aar gældende Promille indenfor

de foran angivne Grænser ($\frac{1}{4}$ — $\frac{1}{10}$), men paa Grundlag af det gennemsnitlige Skattebeløb i de 3 Aar, der ligger nærmest forud for det Aar, i hvilket Revisionen sker«.

Formanden bemærkede, at der betræffende det omhandlede Spørgsmaal fra Fællesforeningen af jydsk Grundejereforeninger var modtaget saalydende Skrivelse:

»Paa et af »Fællesforeningen af jydsk Grundejereforeninger« d. 20. og 21. Aug. d. A. afholdt Delegeretmøde vedtoges enstemmig følgende Resolution:

»Delegeretmødet protesterer bestemt mod Betimeligheden af den af Købstadforeningens Repræsentantskab vedtagne Resolution om Afløsning af de nuværende kommunale Ejendomsskatter efter Lov 11. Februar 1863 med en Værdiskat, der ikke maa være mindre end $\frac{1}{10}$ og kan stige indtil $\frac{1}{4}$ af det i de sidste 3 Aar af fast Ejendom og Personer (derunder Aktieselskaber m. v.) gennemsnitlig udredede Skattebeløb, og opfordrer Fællesforeningens Bestyrelse til at gøre Byraadene og senere eventuelt Regering og Rigsdag bekendt hermed«.

Idet Bestyrelsen fremsender denne Resolution, tillader man sig endvidere at meddele, at de Hovedsynspunkter, der begrunde Resolutionen, ere følgende:

De kommunale Ejendomsskatter skal efter Lov af 11. Februar 1863 udgøre Gennemsnitsbeløbet af de af de faste Ejendomme i Aarene 1853—1862 baarne Udgifter, dog intetsteds mindre end $\frac{1}{6}$ af Gennemsnittet af den samlede Skattebyrde i disse 10 Aar, og de kan efter Lov 10. Septbr. 1880 ved en Revision hvert 20. Aar

forhøjes til $\frac{1}{6}$ af Gennemsnittet af den samlede Skattebyrde i de sidste 10 Aar, men de kan ikke forhøjes udover $\frac{1}{6}$, medmindre de allerede i 1853—1862, eventuelt 1869—1878, udgjorde en større Part.

En statistisk Undersøgelse vil sikkert vise, at disse Bestemmelser tillader en Ejendomsbeskatning, der er fuldt tilstrækkelig for alle Købstæder, for mange endda altfor høj. En Oversigt for 21 Købstæders Vedkommende vedlægges, hvoraf fremgaar, at i ingen af disse er Byrden over $\frac{1}{6}$, i 9 under $\frac{1}{10}$.

De Forhold, der i 1863 kunde lede til at fastsætte Ejendomsskatterne til mindst $\frac{1}{6}$ af den samlede Skattebyrde, ere forlængst forandrede i den Retning, at Købstædernes store Udgifter ikke foranlediges af Ejendommene eller komme disse til Nytte i samme Forhold som før 1863, men medgaa til humane Formaal som Fattigvæsen, Alderdomsforsørgelse, Skolevæsen, Medicinalvæsen samt til Forrentning og Afdrag af Laan til Skoler, Sygehuse, Forsørgelsesanstalter, offentlige Slagtehus og lignende Institutioner. Kommunens Beboere og ikke dens Ejendomme bør bære den Slags Byrder. Med en saa betydelig Udvikling, som de fleste Købstæder har haft i de sidste 30—40 Aar, og med de stadigt stærkt voksende kommunale Udgifter kan Ejendommenes Beskatning umuligt følge med i samme Forhold som før 1863.

Dette synes jo ogsaa erkendt af Købstadforeningens Repræsentantskab, naar dette foreslaar en Minimumsbyrde af $\frac{1}{10}$. Men selv dette vil for mange Byer — jfr. Oversigten — blive en for haard Beskatning paa én Gang.

At give Byraadene Ret til at lægge indtil $\frac{1}{4}$ af den samlede Skattebyrde paa de faste Ejendomme, uden Hensyn til hvormeget det nuværende Gennemsnitsbeløb udgør, kan let blive til Vilkaarlighed og Uretfærdighed i mange Købstæder.

Saafermt det ærede Byraad ikke pure nægter at give Købstadforeningens Resolution sin Tilslutning, tillader man sig indtrængende at anmode om, at Købstadforeningen maa blive opfordret til, forinden der foretages yderligere Skridt i denne Sag, at tilvejebringe en statistisk Undersøgelse af de kommunale Beskatningsforhold i samtlige Købstæder. — Af en saadan vil det sikkert blive klart, at der vil være vægtige Grunde for at ændre Købstadforeningens Resolution, hvis der overhovedet skal søges nogen Forandring i de gældende Beskatningsbestemmelser.

Den fra Grundejerforeningerne modtagne Skrivelse havde, maatte han indrømme, ikke ændret hans Anskuelse, der gik ud paa i det væsentlige at følge Købstadforeningens Forslag. Dette indeholdt i Virkeligheden ikke noget nyt, men var kun en videre Udvidelse af de i Loven af 11. Februar 1863 indeholdte Grundsætninger.

L a u r s e n kunde ikke være ganske enig med Formanden. Han havde i og for sig intet mod, at Beskatningen af de faste Ejendomme kom i nærmere Berøring med disses Handelsværdi, men det forekom ham ikke, at Købstadforeningens Resolution havde en saadan Form, at man ubetinget kunde slutte sig til den. En Beskatning efter Værdien kunde komme til at virke uretfærdig, og navnlig havde man i Resolutionen foreslaaet et noget for stort Spillerum for de Ejendommene paahvilende Skatter, der vilde blive ligesaa be-

vægelige op og ned som den kommunale Skat i det hele. Tiden syntes ham heller ikke heldig til Forandring i den omhandlede Henseende, og Sagen tiltrængte i det hele nærmere Overvejelse.

M i k a e l J o h a n s e n maatte bestemt fraraade, at man sluttede sig til Købstadforeningens Forslag. Det vilde være ganske bagvendt, om man nu vilde give sig til at udregne Ejendomsskatterne efter Kommunens stigende Udgifter. Man kunde være sikker paa, at Udgifterne vilde stige, medens Ejendommenes Værdi var sunket betydeligt i de senere Tider, saaledes at Huslejen var gaaet ca. 25 % ned. Det maatte ogsaa erindres, at medens Kommunens Udgifter i 1863 var størst med Hensyn til Brolægning m. v., vedrørte nu den overvejende Del af Udgifterne humane Forhold. Det var omtalt tidligere, at man her i Byen havde forholdsvis lave Ejendomsskatter; dette kunde dog kun ret uegentlig talt siges, da disse udgjorde $\frac{1}{8}$ af den samlede Skattebyrde, medens man andre Steder f. Eks. var nede paa $\frac{1}{29}$. Gik Købstadforeningens Forslag igennem, skulde det nok vise sig, at Skatterne af Ejendomme steg til det dobbelte; Grundejerne sad allerede haardt nok i det og kunde ikke taale en saadan Forhøjelse af Skatterne, saa meget mindre som der nu for nylig var paalagt dem kommunal Ejendomsskyld. Han maatte endelig anke over, at der ikke af Købstadforeningen, inden for hvis Repræsentantskab der havde rejst sig stærke Røster mod det foreliggende Forslag, var tilvejebragt tilstrækkeligt statistisk Materiale til Sagens Bedømmelse.

N ø r g a a r d var tilbøjelig til at tro, at det noget beroede paa en Misforstaaelse, naar der var rejst Modstand mod Købstadforeningens foreliggende Forslag. Det var ingenlunde dennes Mening, at man vilde

paalægge Grundejerne ny Skatter, men man ønskede efter derom fra mange Sider fremkomne Opfordringer at komme bort fra de nuværende irrationelle Skatter og faa en fornuftigere Beskatningsmaade, og dette kunde formentlig opnaaes ved Gennemførelsen af Foreningens Forslag. Nogen Anledning til at fremskaffe statistisk Materiale ved Undersøgelse af Forholdene i andre Byer, kunde han ikke se var tilstede, da det jo for hver enkelt Købstads Vedkommende maatte afgøres, om Forslaget passede for denne. For Aarhus Vedkommende forekom det ham, at man særdeles godt kunde gaa med til Forslaget, da Beskatningen af Ejendommene faldt inden for de af Købstadforeningen foreslaaede Grænser, og man jo kunde blive staaende ved den nævnte Ottendedel.

Harald Jensen havde sine Betænkkeligheder ved under de forhaandenværende Forhold at tilraade at slutte sig til Købstadforeningen. Ingen kunde garantere, at man blev staaende ved en Ottendedel; der var i hvert Tilfælde en Mulighed for at en fjerdedel af Skattebyrden vilde blive lagt paa Grundejerne. Hertil kom, at Skattebyrden næppe heller for Ejendommenes Vedkommende vilde blive aldeles retfærdig fordelt; hvis Ejendommene i en enkelt Bydel steg i Værdi mulig paa Grund af kommunale Foretagender i denne, kunde det tænkes, at Ejendommene i andre Bydele samtidig faldt i Værdi. For Tiden var Størstedelen af Ejendomsbesidderne i Købstæderne Smaakaarsfolk, der — om man saa maatte sige -- satte deres Sparepenge i en mindre Ejendom som i en Slags Sparekasse, og dem skulde man vogte sig for at beskatte for haardt. Det rigtigste var sikkert at udsætte Sagen og overveje den nærmere.

Formanden skulde overfor Mikael Johansen gøre gældende, at man ikke kunde betragte den kommunale Ejendomsskyld som en ny Skat, idet den kun var traadt i Stedet for den bortfaldne Bygningsafgift.

Mikael Johansen hævdede, at det kunde omdisputeres, om man vilde kalde den kommunale Ejendomsskyld en ny Skat, eller ikke; det havde dog ved den store Skattereform utvivlsomt være Meningen at give Grundejerne nogen Lettelse i de kongelige Skatter. Ganske vist paahvilede for Tiden kun en Ottendedel af Skattebyrden Grundejerne, men efter det foreliggende Forslag kunde den udvides til en Fjerdedel, og han for sit Vedkommende kunde ikke gaa med til at give Byraadene og da navnlig ikke dette Byraad frit Spillerum i saa Henseende indenfor de nævnte Grænser. Derimod havde han intet mod, at man fastsatte Ejendomsskatterne efter den nu foretagne Vurdering til Ejendomsskyld.

Nørgaard vidste ikke bedre end, at man ved tidligere Lejligheder havde hævdet, at naar Grunde steg ved de af Kommunen foretagne Foranstaltninger, burde disses Ejere bære en Del af de Udgifter, Kommunen i saa Henseende havde afholdt. Ved de hver tiende Aar foretagne Vurderinger vilde der blive Anledning til at tage Hensyn til de efterhaanden foregaaende Værdiforskydninger.

Harald Jensen maatte fastholde, at man ved at sætte Beskatningen af Ejendomme i Forhold til Kommunens Udgifter utvivlsomt vilde komme til en uretfærdig Fordeling af Skattebyrden. Noget ganske andet var det, hvis man fastsatte Skatten efter Ejendommenes virkelige Værdi. Han vilde foreslaa, at der nedsattes et Udvalg til at overveje Sagen.

Der nedsattes til at give Erklæring et Udvalg bestaaende af: Formanden, Harald Jensen, Mikael Johansen, Nørgaard og Johan Pedersen.

9. (J. Nr. 220—1905). Efter Indstilling fra Skoleudvalget vedtoges det at oprette 4 **Lærer-** og 3 **Lærerindeembeder.**
10. (J. Nr. 144--1905). Fra Skolekommissionen forelaa angaaende det tidligere indkomne Andragende om **Tilskud til de private Skoler** følgende Indstilling:

Følgende Forslag blev vedtaget med 8 Stemmer mod 4:

»Skolekommissionen anbefaler Byraadet forsøgsvis i 1 Aar at medvirke til, at der ydes de ansøgende Privatskoler Statstilskud paa Vilkaar, at de paagældende Skoler undergives Skolekommissionens Kontrol i samme Udstrækning som Kommunens Skoler, baade med Hensyn til Undervisning, Skolemateriel og Lærerpersonele«.

Formanden udtalte, at han havde været noget i Tvivl om, hvorvidt den foreliggende Sag efter sin Beskaffenhed burde behandles for aabne Døre eller i et lukket Møde, men da det jo dog drejede sig om et Principspørgsmaal af Betydning, havde han ladet den opføre paa Dagsordenen for dette Møde. Idet han forelagde Sagen, skulde han dog henstille, at man undlod at komme ind paa nogen Omtale af de enkelte Skoler.

Laursen erindrede om, at det foreliggende Andragende i sin Tid af Byraadet var henvist til Skolekommissionen, der efter at have drøftet Sagen gennem 2 Møder nu var fremkommet med den foreliggende Indstilling. Som det vilde ses, havde man ikke kunnet komme til Enighed i Kommissionen, der have delt sig i et Flertal og et Mindretal. Han skulde anbefale, at man fulgte Flertal-

lets Indstilling, idet man derved sikkert vilde være i Overensstemmelse med den hidtil fulgte Praksis. Naar Institutioner her i Byen nemlig kunde opnaa Statsunderstøttelse, forsaavidt de ogsaa fik Støtte af Kommunen, plejede man at stille sig imødekommende over for dem. Naar der fra anden Side var rejst Spørgsmaal, om de omtalte private Skoler var levedygtige, kunde han hertil sige, at Kommissionens Flertal havde denne Opfattelse og gik ud fra, at de efter den historiske Udvikling havde en Plads at udfylde i Byens Skoleliv. Flertallet havde dog betinget sin anbefaling af det foreliggende Andragende af, at man fik Adgang til at øve den samme Kontrol med de private Skoler som med de kommunale, saaledes at man til enhver Tid kunde gøre sig bekendt med deres Virksomhed og have Indseende med deres Materiel og Kendskab til deres Lærerlønninger. Det var jo nemlig ikke Meningen, at den ønskede Understøttelse skulde blive en blot Berigelse for de vedkommende Skolers Indehavere, men Hensigten var at yde dem Hjælp til Forbedring af Virksomheden i disse Skoler, hvis Eksistensberettigelse man anerkendte. Han skulde i Øjeblikket ikke foreslaa nogen bestemt Understøttelse til dem — den kunde man senere fastsætte — men han kunde tænke sig det rimeligt, at man ydede dem det samme Tilskud som de examensberettigede private Skoler, 1 Kr. 25. Øre pr. Barn, hvilket omtrent vilde medføre en Udgift for Kommunen af 1000 Kr. Med disse Bemærkninger skulde han anbefale at imødekomme Andragerne; de private Skoler arbejdede for Tiden under vanskelige Forhold og det vilde være ønskeligt, om de kunde bringes til at svare sig noget bedre.

Jacob Jensen maatte erkende, at det var vanskeligt at behandle den foreliggende Sag for aabne Døre. Han skulde overfor den foregaaende Taler først og fremmest gøre gældende, at man ikke uden videre kunde sammenligne de private Skoler med andre Institutioner her i Byen, man understøttede, idet de første i Virkeligheden var Konkurrenter til de kommunale Skoler. Naar Laursen yderligere havde sagt, at Understøttelsen ikke skulde være en Berigelse for de omtalte Skolers Indehavere, forekom det ham ikke rigtigt at staa i Samklang med dennes Bemærkninger om, at Skolerne skulde bringes til at svare sig noget bedre. Han maatte hævde, at der selv indenfor Skolekommissionens Flertal ikke havde været stærk Stemning til Gunst for de private Skoler, hvad ogsaa havde givet sig Udslag i den foreslaaede Begrænsning af Kommunens Tilskud foreløbig til et Aar. Hovedsagen var imidlertid, at man ved at imødekomme Andragendet fastslog det Princip, at Kommunen burde betale ligesaa meget for hvert Barn i de private Skoler som i Kommunens Skoler, og dette kunde Taleren i hvert Tilfælde ikke være med til.

Laursen havde ved sin Udtalelse om, at Skolerne burde svare sig noget bedre, nærmest tænkt paa det ønskelige i, at de ved disse arbejdende Lærere kunde blive noget bedre lønnede, men ikke paa, at Understøttelsen skulde betyde en Mer-Indtægt for Indehaverne af Skolerne, uden forsaavidt de ogsaa selv underviste i disse. Naar Jacob Jensen havde udtalt, at Maalet aabenbart var at naa til det samme Tilskud fra Kommunen til de private Skoler som til de kommunale, maatte man i hvert Tilfælde siges at stile med meget langsomme Skridt mod dette, da for Øje-

blikket hvert Barn i Kommuneskolerne kostede Kommunen 37 Kr., foruden Udgifterne til Skolebygninger m. v., medens der kun var Tale om at yde de private Skoler et Tilskud af 1 Kr. 25 Øre for hvert Barn.

Jacob Jensen fastslog, at Laursen ikke havde bestridt hans Udtalelse om den Retning, man ønskede at gaa frem i.

Sagen udsattes til videre Forhandling for lukkede Døre.

11. (J. Nr. 208—1905). Der forelaa Andragende fra Arbejdsmand under Brolægningsvæsnet Peter Dyhr om Sommerferie.

Vestesen oplyste, at da man for ca. 2 Aar siden i Brolægningsudvalget var blevet enige om kun at bevilge Arbejderne Sommerferie, naar de havde været i Kommunens Tjeneste i 2 Aar, og Andrageren kun havde arbejdet i 1 Aar, kunde Udvalget ikke anbefale at bevilge det Ansøgte.

Harald Jensen fandt, at man, forsaavidt de øvrige Udvalg gav deres Arbejdere Ferie, naar de havde været ansat 1 Aar, ogsaa indenfor Brolægningsudvalget burde stille sig paa samme Maade overfor Arbejderne.

S. Pedersen paapegede, at der var den Forskel paa Arbejdernes Stilling ved Brolægningsvæsnet og ved de øvrige kommunale Foretagender, at de førstnævnte ikke havde stadigt Arbejde, men ofte kun arbejdede nogle Maaneder ad Gangen. Der var derfor Anledning til at forlange, at Arbejderne ved Brolægningsvæsnet skulde have været 2 Aar i denne Tjeneste, inden de kunde gøre Krav paa Ferie.

Andragendet kunde ikke bevilges.

Til 2. Behandling forelaa Efterbevilling af **Over-
skridelser i Regnskaberne for 1904—05** for

12. (J. Nr. 3⁵—1905). **Gasværket** og

13. **Elektricitetsværket.**

Bevilgedes.

Til 1. Behandling forelaa Efterbevilling af **Over-**
skridelser i Regnskaberne for 1904—05 for

14. **Vandværket,**

15. **Skolevæsnet** og

16. **Slagtehuset.**

Filtenborg gjorde opmærksom paa, at Eksportslagtningen var i stadig Stigning, og havde indbragt Slagtehuset 6000 Kr. mere end budgetteret. Det var muligt, at man i den nærmeste Fremtid af Hensyn til den blev nødt til at foretage Ændringer i Driften. I det forløbue Aar havde der været en betydelig Stigning af Kødforbruget her i Byen, hvilket jo formentlig maatte tyde paa en større Velstand. Landslagterne søgte mere og mere til Slagtehuset, noget der af Hensyn til Kontrollen var glædeligt. Tuberkulosen hos Svinene var stadig i Aftagende. Ved Trikinundersøgelsen havde man i 21 Tilfælde konstateret Tilstedeværelsen af Trikiner, nemlig i 5 danske Svin og i 16 amerikanske Skinker.

Efterbevillingerne gik til 2. Behandling.

17. (J. Nr. 182—1905). Der forelaa Andragende fra Foreningen til Dyrenes Beskyttelse om forhøjet Tilskud til Grusning i Gaderne.

Lotttrup henstillede, at der førtes bedre Kontrol med Foretagelsen af Grusningen, der ikke altid foretoges til rette Tid og paa rette Sted.

Marthin Hansen skulde ikke modsætte sig, at man imødekom Andragerne, men det forekom ham iøvrigt rimeligere, at Hesteejerne i større Udstrækning, end Tilfældet var, støttede Foreningen.

Vestesen meddelte, at Udvalget havde haft under Overvejelse at foreslaa helt at stryge Bevil-

lingen til Grusning i Gaderne og lade Kommunen selv overtage den. Da dette imidlertid sikkert vilde blive dyrere for Kommunen, havde man foreløbig ment, at burde indstille, at der i det ommeldte Øjemed yderligere bevilgedes 50 Kr., men at det samtidig tilkendegaves Foreningen, at der paa de asfalterede Gader kun maatte anvendes fint Grus.

Det vedtoges yderligere at bevilge 50 Kr. i det angivne Øjemed.

18. (J. Nr. 190—1905). Der forelaa Andragende om, at **Carl Blochsgade** fra Hammelbanens Varehus til Skellet ved Overkørslen over Hammelbanen maa blive anlagt og overtaget af Kommunen.

Filtenborg henledede Brolægningsvæsnets Opmærksomhed paa, at Overkørslen over Hammelbanen og Vejen paa den anden Side denne blev anlagt, saaledes at den kunde blive til Nytte for Kommunens Grunde i Mølleengen.

Andragendet bevilgedes i Overensstemmelse med Brolægningsudvalgets Indstilling.

19. (J. Nr. 79—1905). Fra Sundhedskommissionen var modtaget Skrivelse vedrørende forefundne Uordener paa Markvejene i Byens Udkanter.

Vestesen bemærkede, at der fra Sundhedskommissionens Side var anket over, at der rundt omkring i Grøfterne langs Markvejene i Byens Udkanter fandtes henkastede betydelige Mængder af gamle Spande, Kasseroller, Madratser og lignende. Folk kunde vanskelig blive af med disse Genstande, som Dagrenovations Entreprenørerne formentlig ikke var forpligtede til at lade bortfjerne, og saa bortkastede de dem, hvor de bedst kunde. Udvalget foreslog nu, at man traf Overenskomst med Renovations Entreprenørerne om, at de et bestemt Antal Gange om Aaret skulde lade de omtalte Genstande fjærne fra Ejendom-

21. (J. Nr. 214 —1905). Der forelaa fra Brolægningsudvalget angaaende et indkommet Andragende fra vedkommende Grundejere om **Asfaltering af Nørre-Allé** følgende Indstilling :

»I Henhold til Stadsingeniørens Beregning vil altsaa det Beløb, som Grundejerne maa betale, saafremt Gaden asfaltes, blive ca. Kr. 19,⁵⁰ pr. løbende Alen Façade, foruden hvad de ere pligtige til at betale til Gadens Ombrolægning.

Dette Beløb kan altsaa, ligesom for Nørregades Vedkommende, sættes til mellem 16 og 22 Kr. pr. løb. Al. Façade.

Der maa forlanges tinglæst Deklaration paa Ejendommene for nævnte Bidrag, ligesom Kommunen maa forlange, at Grundejerne renholde Gaden i Lighed med, hvad der finder Sted paa de øvrige asfalterede Strækninger, og lade tinglæse Deklaration for Betalingen af det aarlige Bidrag dertil pr. løbende Alen Façade.

Medtages Bidraget til Brolægning vil altsaa Grundejernenes samlede Udgift til Gaden, dersom denne asfaltes, blive

for selve Kørebanen ca.. . .	Kr. 30. 00
for Fortovene ca..	» 6. 00

Tilsammen Kr. 36. 00

M i k a e l J o h a n s e n forespurgte, om det var rigtigt — hvad man rundt i Byen troede — at Kommunen beregnede sig mere for Asfaltering, end der udbetaltes vedkommende Asfaltkompagni. Hvis dette var Tilfældet, var jo ogsaa dette en Beskatning af Grundejerne, der næppe var retfærdig. Man plejede vist heller ikke i Almindelighed at forlange, at Grundejerne skulde betale Fortovenes Flisebelægning.

V e s t e s e n kunde forsikre, at Kommunen ikke beregnede sig en Øres Avance paa As-

falteringsarbejder, hvilket ogsaa fremgik af de fremlagte Regnskaber for saadanne Arbejder. Han kunde tænke sig, at Misforstaaelsen kunde være fremkommet derved, at der forlangtes, at Entreprenørerne 5 à 10 Aar skulde vedligeholde Asfalten, og Betalingen derfor indgik i Entreprisensummen, der saaledes blev noget større end Udgiften til selve den oprindelige Asfaltering. Hvor der i Gader, der ikke havde været brolagt, skulde lægges nyt Fortov, forlangte man altid, at Grundejerne skulde betale derfor.

Lottrup saa gerne, at man fik Nørre-Alle asfalteret, og henstillede at man saavidt muligt imødekom Grundejerne. Han troede i og for sig ikke — efter de Erfaringer han havde med Hensyn til Mejlgade — at den vedkommende Entreprenør paalagte Vedligeholdelsespligt af Asfaltlag i Gaderne havde stort at sige.

Mikael Johansen pointerede, at Fortovene i Nørre-Alle allerede een Gang var brolagt paa Grundejernens Bekostning, og det vilde næppe være retfærdigt at lade dem betale Brolægning af Fortovene 2 Gange.

Schourup kunde ikke se nogen Grund til at stille Andragerne anderledes end Grundejere i andre Gader, men selvfølgelig burde de ikke nu betale for Brolægning af Fortovene, hvis de een Gang havde gjort det.

Thomsen var tilbøjelig til at finde det mindre korrekt at føre Udgiften til Vedligeholdelse af Asfalten i 5 eller 10 Aar paa selve Anlægget, da Vedligeholdelsen af Asfaltlag kostede mindre end Vedligeholdelsen af Brolægning.

Vestesen skulde til Lottrup bemærke, at Istandsættelsen af Mejlgades Asfaltlag ved dens Overgang til Kommunen foregik fuldstændig

efter de i Kontrakten med Entreprenørerne indeholdte Bestemmelser. Udvalget havde ikke taget nogen Bestemmelse om Betaling af Fortovene i Nørre-Alle. Han troede i hvert Tilfælde kun, at man kunde sige, at Alléens sydlige Fortov tidligere havde været brolagt.

Jacob Jensen var mest stemt for, at man holdt sig til Udvalgets Indstilling og ikke fravegede Regler, man hidtil i lignende Tilfælde havde fulgt.

Nørgaard foreslog, at man foreløbig udsatte at tage Bestemmelse med Hensyn til Betalingen for Fortovene. Han troede iøvrigt ikke, at der blandt vedkommende Grundejere var Stemning for at bringe Ofre for at faa Gaden asfalteret.

Det vedtoges at svare, at Gaden vil kunne asfalteres paa Kørebanen for 30 Kr. pr. løbende Alen Facade. Med Hensyn til Fortovenes Brolægning henvistes Sagen til Udvalgets nærmere Undersøgelse.

22. (J. Nr. 171—1905). Fra Grundejere paa Vester-gade var paany modtaget Andragende om **elektrisk Gadebelysning**.

Efter Indstilling fra vedkommende Udvalg vedtoges det at svare, at man maatte henholde sig til den mellem Grundejerne og Udvalget stedfundne Forhandling om Vilkaarene for den ansøgte Gadebelysning.

23. (J. Nr. 181—1905). Det fra Fiskerne Jens Peter Rasmussen og Mart. Rasmussen foreliggende Andragende om Tilladelse til at opsætte **Aaleruser i Aaen** ud for Musæet, kunde ikke bevilges, da Kommunen ikke har Dispositionsret med Hensyn til den omhandlede Aabred.

24. (J. Nr. 18²—1905). Det fra Rejseinspektør Bargsten modtagne Andragende om Fritagelse for **Hundeafgift** kunde ikke bevilges.

25. (J. Nr. 22⁶—1904). Det foreliggende Udkast til Købekontrakt med Professor Tage Hansen angaaende et Areal paa 235 □ Alen til Sammenlægning med hans Villaparcels ved Villavejen godkendtes.
26. Til Efterretning forelaa Beretninger om Kødkontrollen og Slagtehusets Indtægter og Udgifter i 1904—05 samt Januar og April Kvartaler d. A.
27. Til at afgive Votum til **Kapiteltakstens** Fastsættelse genvalgtes: Marthin Hansen.
28. Til at overvære den forestaaende **Session** valgtes: Jul. Andersen, Marthin Hansen, S. Pedersen og Johan Pedersen.
29. (J. Nr. 2³⁶.—1905). Fra Postbud P. C. Jensen forelaa Andragende om **Dispensation** fra **Bygningslovens** § 24 med Hensyn til Ejendommen Montanavej 7.

Jacob Jensen betragtede det som ubetinget korrekt helt at nægte sin Anbefaling af Andragender om Dispensationer af den foreliggende Art, saaledes som ogsaa Sundhedskommissionen i dette Tilfælde havde gjort. Ganske vist benyttedes den Kælder, for hvilken Dispensation søgtes, for Tiden til Snedkerværksted, og denne Benyttelse af den var vel ikke saa sundhedsfarlig, men ingen kunde vide, hvornaar den vilde blive anvendt til anden Virksomhed. Det var ham saaledes bekendt, at der i en Kælder her i Byen var indrettet Sytue, hvor de ulykkelige Sypiger maatte sidde og arbejde Dag ud og Dag ind helt nede under Jorden. Den Slags Ting burde man ikke række Haand til. Det gik i fleste Tilfælde saaledes, at Husejerne af Sparsommeligheds Hensyn indrettede deres Ejendomme ganske i Strid med, hvad Lovgivningen paabød, idet de saa nærede det Haab, at disse ulovlige Tilstande ved senere Dispensationer skulde blive gjort lovlige, men det maatte man se at faa sat en Stopper for.

T h o m s e n maatte benægte, at man med Rette kunde paastaa, at Ejendommene i de fleste Tilfælde indrettedes i Strid med Bygningslovgivningen. Forholdet var derimod dette, at ændret Opfattelse af enkelte af dennes Bestemmelser havde medført, at Kældere, der tidligere havde været anset for lovlige, nu betragtedes som ulovlige. Han kunde saaledes oplyse, at der i nær Fremtid maatte træffes Bestemmelse med Hensyn til en Mængde Kældere, der pludselig var blevet erklærede for ulovlige, efter at mange af disse havde været benyttede i en Række af Aar.

M i k a e l J o h a n s e n havde den samme Opfattelse af Forholdene som den foregaaende Taler.

J a c o b J e n s e n vilde stadig paastaa, at der vedvarende byggedes og benyttedes Kældere, der ikke opfyldte Lovgivningens Bestemmelser.

Det vedtoges at anbefale, at det Ansøgte bevilges.

